

Ημερολόγιο ασημάντων 435: Σου παίρνουν δυο σταγόνες αίμα για να σου ρυθμίσουν τη διατροφή

Δημήτρης Τζουμάκας

Πλνσιάζω νέα παιδιά που τιτιβίζουν, γεμάτα ζωή μου εγχειρίζουν ένα έντυπο. Μου μιλάνε αγγλικά. Τελικά είναι από μεταναστευτικές οργανώσεις και αλληλέγγυοι. Δεν πάνε για βουτιές. Ήλθαν να υποστηρίξουν τους ξεσπιτωμένους. Γι αυτό είμαστε με τους αναρχικούς τρέχουν «όπου φτωχός και η μοίρα του».

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

8.7.21 Υποτιμούσα πάντα την κακία των ανθρώπων και τη δική μου. Η κακία είναι αρρώστια. Οι άρρωστοι γίνονται κακοί. Ήμουν απρόσεχτος, ανυποψίαστος, ναϊφ και βρισκόμουν πάντα προτετελεσμένων...

8.7.1825 Ο Ομέρ Βρυώνης έχει καταλάβει την περιοχή του Θησείου στην Αθήνα.

Ήμουν αφηρημένος κι άφηνα την πόρτα ξεκλειδωτή, οπότε μπήκαν μέσα μοιρολογήτρες, απολυμαντές της ψυχής εκνέφωσης και τσετσένοι και μ'έσφαξαν για μια αποστολή που δεν έφερα εις πέρας, για ένα ποίημα που δεν μπόρεσα ή δεν πρόλαβα να γράψω.

• Όλη την ημέρα κλεισούρα με μουσική στις Ραδιοζώνες ανατρεπτικής έκφρασης. Γαλλικό χιπ κοπ, ροκ, χέβι μέταλ, βρετανικό πανκ. Πονοκέφαλος. Στον μπαμπά άρεσε ο Πολυμέρης τον σιγοντάρηζε στο ραδιόφωνο, ενίοτε τον χόρευε σε ιδιαίτερες κοινωνικές εκδηλώσεις όταν επιστρατευόταν το σκονισμένο ραδιοπικάπ. Το ταγκό με τη μαμά ήταν ο κυρίαρχος χορός, πιχί στη γιορτή του και της Παναγίας, είχε θητεύσει επί πολύ σε Σχολή χορού κι εντυπωσίαζε με τις φιγούρες αν και ήταν -κι εδώ είναι το παράξενο- ένας κατεξοχόν ντροπαλός άνθρωπος. -Στο ρυθμό του στομάχου και του Rifacoi χορεύω κι εγώ. Βλέπετε πως όλοι οι συγγραφείς και οι πιο μέτριοι και οι πιο ασημαντοί έχουν τις μεγάλες τους στιγμές. Στη λεκάνη του βεσέ.

9.7.21 Επανάληψη της απεντόμωσης. Λόγω της ζέστης επανεμφανίστηκαν τα κατσαριδικά. Ήλθε η Ελπίδα απ'τα κοινόχρηστα με τα σωληνάκια και τις αλοιφές της, εμβολιασμένη. Πρέπει να πετάξω βιβλία και ρούχα, να βγάλουμε τα ρούχα μας με τόση ζέστη, πρέπει να σταματήσω να μαζεύω σαβούρα θα με φαν τα ζουζούνια.

• Ο γνωστός τηλεοπτικός ταξιδευτής Τάσος Δούσης αυτή τη φορά μας προτείνει ένα σούπερ ντούπερ υπερπολυτελές ξενοδοχειακό συγκρότημα στην ελληνική επικράτεια, ασφαλώς χωρίς κατσαριδάκια, «όπου θα πάθετε πλάκα καθώς σου παίρνουν δυο σταγόνες αίμα για να σου ρυθμίσουν ανάλογα τη διατροφή σου». Α, η σωστή διατροφή! Η σωστή αφαιμάξη! Κρατάς τη σιλουέτα σου, την ευκινησία σου, φροντίζεις τα έντερα σου το «δεύτερο εγκέφαλο».

• Νεαροί τουρίστες με σακίδια στη Μιχαήλ Βόδα. Δεν το πιστεύω! Από πότε; Πλνσιάζω νέα παιδιά που τιτιβί-

ζουν, γεμάτα ζωή μου εγχειρίζουν ένα έντυπο. Μου μιλάνε αγγλικά. Τελικά είναι από μεταναστευτικές οργανώσεις και αλληλέγγυοι. Δεν πάνε για βουτιές. Ήλθαν να υποστηρίξουν τους ξεσπιτωμένους. Γι αυτό είμαστε με τους αναρχικούς τρέχουν «όπου φτωχός και η μοίρα του». Το καλοκαίρι η Μιχαήλ Βόδα είναι τόπος δροσερός, με τις ψευδο-ακακίες, ο πιο ωραίος δρόμος της Αθήνας συναντώνται ωραίες ψυχές κι αν τα κρούσματα ανεβαίνουν δεν είναι ικανά να μας τιθασεύσουν ούτε να μας ξεπαστρέψουν. Είμαστε πλέον ανθεκτικοί σαν τις κατσαρίδες, δεν μας σκοτώνουν ο Ελπίδες με τα σωληνάκια, βαστάτε τα άρματα και των γερμανών τα εμβόλια.

..Και η ζωή είναι αυτό το μυστήριο που δεν λύθηκε ποτέ. Από ποια ταινία είναι αυτό;

10.7.21 Είδα έναν εγκαταλειμμένο πολυέλαιο στο πεζοδρόμιο, γωνία Παρασίου και Αχαρνών. Αυτός είναι για μένα. «Τον θέλεις;» μου λέει ο Πάκι που καθαρίζει υαλοπίνακες αυτοκινήτων στο σταυροδρόμι. Ωραία, θα σου δώσω ένα ευρώ, λέω. Δύο λέει. Οκέι, ενάμισο. Έτσι απόχτησα και κουβαλάω στον ηλεκτρολόγο ένα περίφημο πολυέλαιο για να μου κάνει νέα καλωδίωση και εγκατάσταση.

11.7.21 Σήμερα στην ΕΡΤ 3 βλέπουμε ντοκιμαντέρ για τους κατοίκους της νήσου Οκινάουα που διαιτώνται με ψάρια, σούπερ φιδιών και ζουν περισσότερο από 100 χρόνια αλλά κάνουν και καράτε και γυμνάζουν το σώμα τους και το...πνεύμα τους για να αντιμετωπίσουν το οξειδωτικό στρες. Παρόλα αυτά βλέπουμε και αρκετούς ευτραφείς κοντόσωμους γιαπωνέζους καθώς το νησί τελούσε μετά τον Β. Παγκόσμιο πόλεμο 27 χρόνια υπό αμερικανική κατοχή και κόλλησαν τις κακές συνήθειες του fast food και του McDonalds. Το Οκινάουα ήταν το πρώτο φιλμ που θυμάμαι να είδα σε θερινό, στο σινέ ΛΑΟΥ, επί της Μεγάλου Αλεξάνδρου, με χοντρό χαλίκι. Ήταν το έτος 1953 και ήμουν με τον παιδικό μου φίλο Γιαννάκη Τσακογιάννη πρωτάκια και τρώγαμε πασατέμπο. Βλέπαμε μέσα στους καπνούς που ερχόντουσαν κατά πάνω μας την απόβαση των αμερικανών στα νησιά με τα κράνη τους και τα αυτόματα όπλα, όπως βλέπαμε και τα μάτια των γιαπωνέζων πιλότων μέσα από τα βομβαρδιστικά σκάφη. Παρά τη νίκη των αμερικανών οι ασιάτες επιστρέφουν σήμερα δια της οικονομίας και θα επιβληθούν πληθυσμιακά. Η λευκή φυλή συρρικνώνεται θα διασωθούν κάποιοι πάμπλουτοι λευκοί,

όπως αυτός ο τύπος που πήγε στο διάστημα κι άλλος που τον ακολουθεί και θα αναστηθεί επίσης ο πατέρας του Μίκυ Μάους που είναι στην κατάψυξη. 12.7.21 Βλέπω τα ντοκιμαντέρ της Εύας Στεφανή. Μ'αρέσει ο ανεπιτήδευτος τρόπος που πλνσιάζει τους καθημερινούς ανθρώπους, ο τρόπος που αφήνει την κάμερα να κινηματογραφήσει τις μικρές στιγμές, αυτό το χαμηλόφωνο στιλ που αναδεικνύει τον άνθρωπο. Τώρα βλέπω το Days and nights of Dimitra K που προβλήθηκε στο 23ο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και είναι η ιστορία της προέδρου εργαζομένων στο χώρο του σεξ Δήμητρας Κανελλοπούλου, η οποία υπήρξε ιδιοκτήτρια του σπιτιού επί της Αχαρνών 104 δίπλα από την πολυκατοικία μας.

• Ο πολυέλαιος του πεζοδρομίου στη θέση του άψογος, κόλλησε θαυμάσια. Λατρεύω τους πολυέλαιους και ορισμένα κρεμαστά καντήλια.

13.7.21 Τρίτος μικρός καύσωνας έχασα τα γυαλιά οράσεως, μέσα στο μετρό, τα άφησα αφηρημένος στο διπλανό κάθισμα την ώρα που μελετούσα εμβριθώς τα χειρόγραφα του πρώτου τόμου του Ημερολογίου μου ενθουσιασμένος με κάποιες σημειώσεις, τσαντισμένος με την ασημαντότητα (αυτό δεν είναι το ζητούμενο;) μέσα στο τρένο. Τρέχα στον οφθαλμίατρο πάλι και μετά στον οπτικό αφηρημένη και ξηλώσου στραβά και α λα γαλλικά.

• Σαν σήμερα (13.7.1793) δολοφονία του Μαρά (εκ των ιθυνόντων της Γαλλικής Επανάστασης) και συνάντησή με τον ξάδελφο Μιχάλη, τη Λιάνα και τον Πωλ φανατικούς οπαδούς του «φίλου του λαού» και του σκπνοθέτη Πίτερ Βάις

13.7.1826 οι πολιορκημένοι Έλληνες στην Ακρόπολη πραγματοποιούν έξοδο και καταδιώκουν τους τούρκους μέχρι τη Μονή Πετράκη.

14.7.21 Κατόρτζ Ζουιγιέ. Η μεγάλη Γαλλική Επανάσταση. Το αίμα να τρέχει στους δρόμους -όχι απλώς δυο σταγόνες για διατροφή. Αίμα βασιλικό και Αντουανέτας, αίμα συν-επαναστατών και ξυπόλων.

Ας ακούσουμε και τους άλλους. Κάτι ξέρουν κι αυτοί. Έχουν διαβάσει τη Μεγάλη Σοβιετική Εγκυκλοπαίδεια ή τον Ήλιο. Πάντα κάτι μαθαίνεις και από τους φανατικούς. Ειδικά από τους φανατικούς που ζούνε στο πετοί τους την παραφροσύνη και έχουν μια ικανότητα που δεν έχεις εσύ: Να σε σφάζουν σαν κοτόπουλο στο γόνατο.